
Kronika : z życia izb adwokackich

Palestra 5/1(37), 106-108

1961

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez **Muzeum Historii Polski** w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Z ŻYCIA IZB ADWOKACKICH

Izba katowicka

1. Rada Adwokacka w Katowicach zajmuje stanowisko, że zespoły adwokackie nie powinny udzielać — na żądanie sądów, prokuratur lub jednostek społecznych — opinii o swych członkach, lecz w razie zachodzącej potrzeby opinie takie powinna wydawać Rada Adwokacka, jako władza przełożona w stosunku do adwokatów danej Izby.

2. Członkowie Zespołu Adwokackiego Nr 1 w Piekarach Śląskich, liczących 35 tys. mieszkańców, złożyli wniosek o przeniesienie ich siedziby zawodowej do Bytomia.

Rada Adwokacka w Katowicach wniosku tego nie uwzględniła, gdyż duży ośrodek w Piekarach Śląskich potrzebuje pomocy prawnej. Przeniesienie wszystkich członków Zespołu do Bytomia i likwidacja Zespołu pocągnęłaby za sobą w niedługim czasie konieczność osiedlenia się innych adwokatów w Piekarach Śląskich i założenia tam nowego Zespołu.

Izba poznańska

W dniu 17 września 1960 r. w sali Sądu Powiatowego dla miasta Poznania odbyło się — z udziałem pełnego Prezydium Rady — zebranie powołacyjne kierowników zespołów adwokackich Izby poznańskiej z następującym porządkiem obrad:

1. omówienie sytuacji finansowej Izby oraz ustosunkowanie się do uchwały Rady z dnia 2 bm. w sprawie podwyższenia składki członkowskiej,
2. praca społeczna adwokatów (ożywienie na tym polu działalności palestry poznańskiej),
3. szkolenie aplikantów adwokackich (składanie sprawozdań kwartalnych przez kierowników zesp. adw.),
4. sprawy finansowe zespołów (omówienie środków w celu przyjęcia z pomocą kolegom wykazującym zbyt małe dochody),
5. sprawa wykazywania liczby posiadanych radcostw prawnych i osiągniętych z nich obrotów.

Wszystkie te problemy wywołały ożywioną dyskusję.

Zebranie, po wysłuchaniu referatu kol. Skarbnika adw. Macholza na temat sytuacji finansowej Izby i wysokości kosztów związanych ze szkoleniem aplikantów, jednogłośnie zaaprobowało uchwałę Rady z dnia 2.9.1960 r. w sprawie podwyższenia składki członkowskiej na rzecz Rady Adwokackiej z dniem 1.9.1960 r. z 2,5% na 4% przy utrzymaniu dotychczasowej podstawy ustalenia, tzn. obrotu brutto z praktyki adwokackiej (minimum 40 zł skł'aćki), oraz wynagrodzenia netto z radcostw prawnych. Decyzja powyższa uzasadniona jest nie przewidzianym

przez Radę Adwokacką całkowicie niezależnym od niej podwyższeniem liczby etatów aplikanckich.

Również dyskusja nad pozostałymi zagadnieniami wykazała głęboką troskę dyskutantów o dobre imię adwokatury poznańskiej. Uznano za celowe i konieczne włączenie się palestry jeszcze żywiej i skuteczniej w nurt pracy społecznej. aby zadokumentować w ten sposób jej postawę pozytywną i brać jak najbardziej czynny udział w kształtowaniu się życia społecznego i politycznego w Państwie Ludowym.

Izba szczecińska

Uchwała Zespołu Adwokackiego Nr 5 w Szczecinie. Z istoty uspołecznionej organizacji adwokatury wynika, że należyta obsługa każdego klienta powinna być możliwie w największym stopniu zabezpieczona pracą i starannością każdego zespołu adwokackiego. Zresztą cała adwokatura powinna się w dużym stopniu poczuwać do łącznej odpowiedzialności za najlepsze spełnianie czynności adwokackich przez ogół adwokatów w tych wszystkich sprawach, w których adwokaci udzielają społeczeństwu pomocy prawnej.

Kierując się tymi zasadami i zmierzając do tego, by stale przyczyniać się do jak najlepszej obsługi ludności w zakresie pomocy prawnej — Zespół Adwokacki Nr 5 w Szczecinie uchwała, co następuje:

I. W razie otrzymania od kogośkolwiek z kolegów adwokatów w Polsce pisma z prośbą o informacje co do stanu prowadzonej przez danego adwokata sprawy na terenie sądów szczecińskich, co do wyznaczenia terminu w takiej sprawie itp. — udzielić temuż koledze bezpłatnie wyczerpującej odpowiedzi najdalej w ciągu 3 dni.

II. W razie zgłoszenia przez kogośkolwiek kolegę adwokata prośby o sporządzenie mu odpisów z akt w sprawach prowadzonych na terenie sądów szczecińskich, — odpisy te lub wypisy przesłać danemu koledze w terminie jak najszybszym za zwrotem jedynie efektywnych kosztów kancelaryjnych.

Zespół Adwokacki Nr 5 w Szczecinie wyraża przekonanie, że zobowiązanie powyższe zostanie przyjęte również przez inne zespoły i że w ten sposób zostanie ustalona sprawna technika współpracy między zespołami adwokackimi w Polsce w imię udzielania jak najlepszej pomocy prawnej ludności.

Izba warszawska

1. Stawienictwo na rozprawach. Rada Adwokacka w Warszawie stwierdziła, że w ostatnich czasach zdarzały się niejednokrotnie wypadki niestawienictwa obrońców na rozprawach, usprawiedliwiane przez adwokatów różnymi względami osobistymi. Tego rodzaju stan rzeczy powoduje — zdaniem Rady — szczególnie trudne komplikacje zwłaszcza w tzw. procesach zbiorowych, w których na wyznaczony termin kilkudniowej rozprawy wezwanych jest kilku lub kilkunastu obrońców oraz znaczna liczba świadków i oskarżonych. Konieczność odroczenia rozprawy w tych warunkach zakłóca porządek pracy sądu i współobrońców, powoduje stratę czasu wielu ludzi wezwanych na rozprawę, a nieraz naraża także na szwank interesy oskarżonych, którym za-

leży na szybkim rozpoznaniu sprawy, zwłaszcza wtedy, kiedy od szeregu miesięcy przebywają w areszcie tymczasowym.

Z powyższych względów Rada Adwokacka, mając na uwadze ustawowy obowiązek współdziałania adwokatury z sądami oraz szerzej rozumiany interes obrony i interes społeczny, zwraca się z apelem do wszystkich członków Izby o dołożenie maksimum starań — nawet przy usprawiedliwionych przeszkodach natury osobistej — aby przestrzegali zasad stawiennictwa na rozprawę, a w wypadkach niemożności wzięcia udziału w rozprawie, aby korzystali w większej mierze z prawa uczielenia substytucji. Należy przyjąć jako zasadę, że udzielane przez klienta upoważnienie do prowadzenia obrony zawiera implicite upoważnienie do zastępstwa, przy czym tylko wyjątkowe i wyraźne zastrzeżenia ze strony klienta mogą uniemożliwić adwokatom udzielanie tego zastępstwa. Niekiedy faktyczne warunki obrony (skomplikowany charakter sprawy, wielotomowe akta itp.) mogą utrudnić adwokatowi nagle skorzystanie z pomocy substytuta, jednakże wyjątki te nie mogą przekreślić samej zasady.

2. Egzamin kwalifikacyjny. W dniach 7, 13, 14 i 16 grudnia 1960 r. odbył się w Radzie Adwokackiej egzamin dla kandydatów na aplikantów. Nie wszyscy jednakże zgłoszeni kandydaci przystąpili do egzaminu, tak że ostatecznie zdawało 73 kandydatów. Z powyższej liczby 9 osób otrzymało bardzo dobre noty. Egzamin składał się z pisemnego i ustnego. Zdający musiał odpowiedzieć na pięć pytań z następujących dziedzin: prawa, ekonomii, stosunków międzynarodowych, literatury i historii.

Na ogół zdający wykazali dostateczne przygotowanie przedegzaminacyjne.

SPROSTOWANIE

W nrze 12 „Palestry” z 1960 r., w artykule W. Szawłowskiego: „O drobnych dzierżawcach rolnych” prostuje się niniejszym następujące omyłki druku na stronie 61:

- 1) w wierszu 18 od góry zamiast: „Dz. U.” powinno być: „Dz. U. z 1959 r.”
- 2) w wierszu 4 od dołu zamiast: „pozostawili” powinno być: „postawili”.